



Veertig jaar samenwerken

Een gesprek tussen Wim en Marry Reijersen en Wilfred Schenk

-door Femke Lagaaij-

Een tijd geleden postte Wilfred Schenk een berichtje op 'Feestboek' over de jarenlange samenwerking tussen hem en Wim (en Marry) Reijersen. De immer alerte Marjolein Dijkman, uitgever van De Jachthond, las dat en vroeg Wilfred om hier wat over te schrijven. Wilfred liet dat laatste liever aan mij over... En zo zitten we op een doordeweekse dag halverwege oktober met z'n vieren in het huis van Wim en Marry in Putten aan de thee en vliegen de anekdotes en wilde verhalen me om de oren. Zo gaat dat wanneer bevlogen mensen al 40 jaar samen een hobby hebben. Ik probeer er hier een logisch en consistent verhaal van te maken, maar eigenlijk is dat onbegonnen werk. Want het lijkt wel een huwelijk. Dat vat je na zo veel jaar ook niet even simpel samen. Ik ga toch een poging doen...

15 oktober 2024

Iedereen gaat van trainer naar trainer maar jullie houden het al heel lang samen vol. Laten we maar eens met het begin te beginnen: hoe is het zo gekomen?

Wilfred: "Ik ging altijd al met m'n vader mee jagen en hij had allemaal van die honden die zeiden 'haal zelf die eend maar op'. En toen kwam ik iemand tegen met een Labrador. Die deed het wél. Hij haalde warempel eenden uit het water, hij haalde verdorie ook een haas op en dat kwam hij terugbrengen. We stonden allemaal stomverbaasd te kijken. Toen wilde ik dus ook een Labrador en wilde ik die hond trainen".

Wim: "Aan de Plevierweg in Harderwijk, bij Cees Deelman, hadden we een paar trainingsgroepen en daar kwam op een dag een heel jong ventje aanzetten. Ene Wilfred. Hij had mee mogen rijden met een man die altijd meer dan een uur te laat kwam".

Wilfred: "Ik had lang zitten zeuren bij iemand die ik kende of ik met m'n Labrador mee mocht naar de training. Dat leek me gewoon heel mooi. Ik stond al anderhalf uur klaar maar die betreffende man was echt altijd véél te laat zoals Wim net zei. Niet alleen die eerste keer. Ik mocht vaker komen. Maar heb in die tijd het begin van de training nooit meegemaakt. Als ik geluk had mocht ik -als we er dan eenmaal



waren- ook nog een half uurtje meedoen".

Hoe zat dat Wim, gaf jij Wilfred les?

Wim: "Nee, ik trainde toen zelf mee met een draadhaar. We zaten eerst samen in een groepje en kregen les van andere mensen".

Wilfred: "Het was echt nog de oude KNJV training. Met z'n tien zitten en wachten. Dan mocht je eindelijk één proefje doen en daarna weer eindeloos wachten. Ik keek tegen die mannen op die daar zo geweldig goed bezig waren met hun honden".



Namen vliegen me nu om de oren, allemaal coryfeeën uit het vak waarvan sommigen nog steeds actief zijn. Wim en Wilfred lijken de hele jachthondenwereld te kennen. En dat is waarschijnlijk ook zo.

Wilfred: "In 1989 ging Wim met z'n draadhaar Asta naar de Nimrod. Dat was voor mij de eerste keer dat ik de Nimrod meemaakte. Ik deed al wat klusjes voor A. Vogel (Wilfreds huidige werkgever), toevallig was dat ook de sponsor van die Nimrod. Ik werd uitgenodigd om na afloop mee te eten en vond het allemaal prachtig. De Nimrod was toen nog een klein evenement. De mensen met het hoogste KNUV A diploma mochten meedoen. Er was enigszins sprake van willekeur en vriendjespolitiek. Als ze je niet mochten belden ze je niet". "Ja haha! Dat klopt" bevestigt Wim met een grijns. "Het ging er wel iets anders aan toe dan nu."

"Wim vroeg een tijdje later of ik mee wilde doen met een andere training op de Ermelose hei. En bij de Zandenbos".

Wim: "Iedereen in de hondenwereld jaagde. Er waren geen mensen bij die niet jaagden en met hun honden werkten. In het begin toen we samen gingen trainen had ik mijn draadhaar nog bij me, maar al snel liet ik die thuis zodat ik me meer op de trainingsopbouw kon concentreren".

De heren vullen elkaar nu enthousiast aan. Hier en daar is het geheugen niet helemaal meer fris en scherp, maar samen komen ze een heel eind.

Wilfred: "We waren echt aan het pionieren want niemand wist iets van de opleiding van een jachthond af."

Wim: "Onze hele trainingsgroep werkte niet met fluiten maar met scheepshoorntjes. Dat leverde nog wel een probleem op als we op een grote jacht kwamen met jachthoornblazers, die vroegen ons dan wat we in hemelsnaam aan het doen waren."

Wim heeft nog zo'n hoorntje, diept het op uit een la en demonstreert vervolgens in de tuin hoe dat klonk. De burengenieten mee.

Wilfred: "We maakten ook onze eigen touwtjes. Want er waren geen winkels waar je die kon kopen."

Wim: "We waren elke dag het wiel aan het uitvinden".



Boven Femke Lagaaij met Cocker Jay en Wilfred Schenk, onder Marry en Wim Reijersen en op de voorgrond Nimrod deelnemer Luna

Wilfred: "Er waren een paar hondenprofeten en daar keken we van af hoe zij het deden. Iedereen had staande honden. Het lukte ons toch om er de gang in te krijgen. Onze honden gingen na een tijdje begrijpen wat we wilden".

Wim: "We hadden een mooie competitie onder elkaar".

Wilfred: "Die volwassen mannen vonden het wel geinig dat er zo'n jong ventje meedeed maar het was natuurlijk niet de bedoeling, zo vertelden ze me, dat ik boven ze zou eindigen Nou, daar hoefden ze niet bang voor te zijn, dachten we. Tot het op een dag zo ver was. Als boeren met kiespijn werd ik destijds door die grote jongens gefeliciteerd".

Wim en Wilfred lachen hartelijk om deze herinnering.

Wilfred: "Daarna gingen we structureel samen trainen. Mijn hele gezin ging mee, want ze vonden het allemaal gezellig. Jesse en Merel gingen al vanaf dat ze 4 waren mee. Die kleintjes haalden ook diploma's met de honden. Dat was wel eens lastig voor andere volwassenen. Ik vond het fijn met zo'n klein clubje dat een beetje voelde als familie".

Wim: "Tegenwoordig hopt iedereen van trainer naar trainer, het geld kwam ook om de hoek kijken. Wij doen het als hobby. En dan zijn er geen verplichtingen over en weer. Wij kunnen elk moment van elkaar af als we willen. Haha! Dat is de afgelopen veertig jaar nog niet gelukt, dus ...".

"Als boeren met kiespijn werd ik destijds door die grote jongens gefeliciteerd"



Wim en Marry Reijersen waren op de Nimrod 2024 aanwezig, net als alle 50 (!) voorgaande edities (foto: Marjet Visser)



Wilfred: "Nou, het is niet minder serieus hoor! Wim komt aanrijden en heeft dan al de hele avond ervoor zitten broeden over wat hij wil gaan doen. Wim let altijd heel erg op details. Waar komt de wind vandaan? Hoe zijn de terreinomstandigheden?" Wim knikt bevestigend.

Wilfred: "Als ik niet met jou getraind zou hebben dan was ik helemaal nooit op de Nimrod terecht gekomen. Ons eerste doel was een goede jachthond te hebben en dan wil je gaan meten hoe ze het doen in wedstrijdverband".

Wim: "We hebben wel zo'n vijftien honden samen opgeleid".

Wilfred: "Na al die jaren leef ik nog steeds naar onze tweewekelijkse training toe".

Zijn er nooit barsten in de samenwerking geweest?

Wim: "Iedereen moet z'n rol snappen als hij op een training komt".

Wilfred: "We hebben eigenlijk nooit een serieus meningsverschil gehad. Ik heb echt nooit gedacht joh wat een... Dat is toch bijzonder? We bespreken de proeven wel en stellen ze na een discussie soms bij".

Wilfred: "Je hebt ook een heleboel vaste uitspraken Wim. Zoals: 'De proef moet reëel haalbaar zijn'; 'Haarwild slepen aan de kop'; 'Er moet niets vreemd voor ze zijn'; 'Even de honden de benen laten strekken'; 'De voorjagers maken de meeste fouten, niet de honden.'" Wim grinnikt.

Wim: "Het luistert heel nauw bij de honden, dus je moet er goed over nadenken. Als je een sleep trekt met de ene gans en de sleep gaat over water, moet je met dezelfde gans doorgaan

met slepen en niet met een andere gans want die kan een totaal andere geur afgeven... Dat gaat nog wel eens mis bij de huidige wedstrijden".

Als ik het goed heb begrepen kwam jij, Marry, er zo'n twintig jaar geleden bij....

Marry: "Ja, dat klopt. Ik wist nog net dat een hond vier poten heeft. Nou ga dan maar een keer mee, zei Wim. Ze vertelt het met een glimlach. Ik moest meteen van alles doen! Ik dacht okee, dat doe ik dan maar. En nu vind ik het geweldig. Zo lekker buiten".

Wilfred: "Jullie hebben een engelengeduld. Als de hond het niet kan vinden, dan gaan we er toch voor zorgen dat hij succes heeft. Daarom trainen we alleen met kleine groepjes".

Marry: "Ik doe alle apparatuur. Portofoons opladen, smeren van het spul, alles na afloop schoonmaken. En Wim doet het wild. We hebben daar twee grote diepvriezers voor. We werken echt samen".

Hoe is dat eigenlijk verder gegaan met die jachthoortjes die jullie eerst gebruikten?

Wilfred: "We zijn van de hoortjes afgestapt toen we mensen zagen met een fluitje waar de honden bij harde wind of grote afstand beter naar luisterden. Toen gingen wij ook maar zo'n fluitje halen omdat we dachten dat ze het beter hoorden".

Wim: "De afstanden zijn echt veel groter geworden. Dat komt omdat de eisen in de afgelopen jaren zijn opgeschroefd. Dus je moet de honden echt heel lastige dingen leren".

Wilfred (waarderend): "Bij jullie leren ze wel echt de extremen. Iedereen die meetraint is ambitieus. Je doet heel erg je best en je wil dan graag laten zien dat je niet voor niets hebt staan trainen. Daarom is het ook leuk dat jullie komen kijken op de wedstrijden".

NIMROD

We zijn halverwege oktober en het lijkt erop dat Wilfred weer naar de Nimrod gaat. Nog een paar dagen en dan weten we het zeker. Dat is voor jullie ook weer een mooie kroon op het werk, Wim en Marry!

Wim: "Ja, het is altijd leuk dat een



combinatie die je getraind hebt zich weet te plaatsen voor de Nimrod. Luna en Jay (Jay en ik hebben ook bij Wim & Marry getraind) zijn de 40ste en 41ste hond die bij ons getraind hebben die op de Nimrod komen. Het is niet alleen onze inbreng, Aart Mos-terd is ook vaak helper bij de training, hij heeft zelf op de Nimrod gestaan en levert tweewekelijks een belangrijke bijdrage, vooral waar het de slepen betreft". Er ontstaat nu enige discussie, Wilfred ervaart zijn plaatsing als het resultaat van de training van Wim en Marry. "Nee hoor, jij hebt het zelf gedaan", vindt Wim.



*Nimrod 2024: Rens Joosen
complimenteert Wilfred Schenk na proef C;
let op zijn wijzende vinger naar
Wim Reijersen (foto: Marjet Visser)*

Wat zijn de verwachtingen voor deze Nimrod in Twente?

Wim: "Aangezien vorig jaar maar één hond alles binnenhaalde, denk ik dat ze er nu op inzetten dat een man of 4, 5 het gaat halen. Maar ik ken het terrein niet en ik weet niet wat ze er van maken voor de kandidaten. Ik hoop dat het reëel haalbaar zal zijn. Wij hebben zelf twee keer de proeven op de Nimrod uitgezet, praktijkgericht. We probeerden ze altijd met meerdere soorten honden uit en in verschillende windrichtingen. We zijn trouwens op alle 50 Nimrods geweest".

Wim, hoe schat je de kansen van Wilfred in dit jaar?

Wim: "Als Wilfred geen domme fouten maakt komen ze een heel eind. Wilfred is altijd heel kalm".

Wilfred: "Ik kom naar een proef lopen en dan denk ik: het stelt eigenlijk helemaal niet zo veel voor. In onze trainingen krijgen ze wel zwaardere opdrachten voor de kiezen. Als Wim en Marry me niet geholpen hadden dan was ik nooit zo ver gekomen. En ik ben steeds maar doorgedaan omdat ik het tegenover Wim en Marry niet kan maken om te stoppen. Zij stimuleren me om door te gaan".

Wim: "Zolang ik de benen eronder hou en ik er nog schik van heb blijven we dit nog wel even doen".

"Ik vond afgelopen Nimrod misschien wel de moeilijkste Nimrod in jaren"

Nabeschouwing, eind november 2024

Enige tijd na de Nimrod zit Wilfred in Schotland met Pien, de dochter van Luna. Ze is net vier en heeft nog niet veel gedaan op wedstrijdgebied, maar des te meer gejaagd. Misschien wel de beste voorbereiding voor een wedstrijdcarrière? Als ik Wilfred een beetje ken, zal hij ook met haar binnenkort op de podia verschijnen. We spreken elkaar telefonisch voor een terugblik op de Nimrod, waar Wilfred, zoals iedereen inmiddels weet, zich inderdaad voor geplaatst had.

Nogmaals gefeliciteerd met het AA diploma en je tweede plaats! Hoe kijk je terug op deze Nimrod?

Wilfred: "Het was een goed georganiseerde wedstrijd met super leuke proeven van een zeer hoog niveau. Ik vond afgelopen Nimrod misschien wel de moeilijkste in jaren, in ieder geval de

moeilijkste waar ik aan mee heb mogen doen. Dat blijkt ook wel uit het feit dat er maar 2 honden alles hebben weten binnen te halen. Ik ben heel blij dat dat ons gelukt is. Het was hier en daar echt wel heel spannend.

Voor mij was het subliem dat Wim en Marry er weer bij waren en dat ze alles waar hebben kunnen nemen. Ik heb me vooral geconcentreerd op het AA diploma, niet zo op die punten. De hond heeft het top gedaan en daar ben ik heel tevreden over.

Al met al heb ik het ervaren als een hartstikke leuke dag. En om terug te komen op een van die befaamde uitspraken van Wim, "er mag niets vreemds zijn voor de hond". Nou, er was niets vreemd voor de hond. Qua training en voorbereiding hebben we alles gedaan wat we konden. Dus een groot compliment voor Wim en Marry!"